

NOORD-AMERIKA 2014 WEEK 3 - 4 - 5

FLORIDA 2

BIRDING, BEACHES AND BLUE LAGOONS

Het is 10 april en we staan bij Fort Pickens op de westpunt van Santa Rosa Island, een van de vele zand- en strandeilanden die samen een smalle barrière vormen voor de kust van de Panhandle. Ze vangen de eerste klappen wanneer stormen de kust teisteren. De westkust, vóór de bocht rond de Golf van Mexico is ondiep zodat hoge golven ontbreken en er veel minder schade ontstaat. Waar we nu zijn wordt de zee snel diep en overspoelen de inkomende golven de lage eilanden wanneer orkanen vanuit het zuiden de kust bereiken. Via ontsnappingsroutes moeten bewoners, hotel- en campinggasten het eiland zo snel mogelijk verlaten.

Herstel neemt maanden, soms jaren in beslag. Ze zijn nu nog dagelijks stukken asfalt aan het verzamelen van de badweg die enkele jaren geleden volledig was weggespoeld. Ook de olie van het verongelukte boorplatform in 2010 levert nog steeds problemen op. Het gaat om liefst 2.5 miljard liter.

Toch ziet het water er kristalhelder uit en de witte kwartstrandstranden onder de strakblauwe hemel doen pijn aan je ogen. De afgelopen weken trokken we langs de Gulf, zoals ze hier kortweg zeggen. Of ook wel: The hidden coast. Behalve Tampa en Ft. Myers is dit een bijna leeg gebied. Kleine dorpjes aan de kust en

landinwaarts. Veel huizen zijn op palen gebouwd. De enige manier om je nog enigszins te kunnen verzekeren tegen stormschade.

We beginnen met een probleem. Af en toe klinken er alarmerende geluiden van onder de auto. Er zit speling tussen kruiskoppeling en aandrijfjas. En dat moet zo snel mogelijk gerepareerd. Een klem is half doorge-roest, waardoor de uitlaatpijp bij het starten en stationair draaien van de motor beurtelings tegen het chassis en de treeplank rammelt.

Peter van de Warf, onze 4X4-man in Groningen gebeld voor bevestiging van het eerste mankement en natuurlijk zijn deskundig advies. Op internet vinden we een gespecialiseerde garage. Na een telefoontje verwijzen ze ons naar een nóg gespecialiseerder bedrijfje ten noorden van Tampa. Dat is een flink eind rijden en daarom de smeerpunten van het aandrijfmechanisme nog eens extra in het vet gezet.

Net voor sluitingstijd zijn we ter plekke en na een korte inspectie maken we een afspraak.

Ter overbrugging gaan we op zoek naar nieuwe huishoudaccu's. De oude hebben deels droog gestaan en zijn aan vervanging toe.

Twee dagen later blijken de bestelde onderdelen niet de goede te zijn. Maar Amerikanen zijn echte fikkers en bij weer een ander vriendje wordt de zaak gereviseerd. Ook de uitlaat zit nu vast en we kunnen verder. Een week later rammelt hij opnieuw en zet ik hem nog eens vast met de grootste slangklem uit ons assortiment.

De meeste nachten staan we op campings in State Parks.

Een enkele keer belanden we op een RV-park.

Die zijn in de wintermaanden geheel bevolkt met pensioen-trekkers uit Canada en de noordelijke staten. De zogenaamde snowbirds. Je ziet ze niet en je hoort ze niet. Wel hun airco's op het dak van hun uitschuifdozen. Ze zitten de hele dag binnen of rijden met hun geluidloze golfkarretjes naar de golfbaan of de burens of, een enkeling, naar het zwembad. Vaak met een minihondje op de arm of in de buggy(!). Kale hondjes met sokjes aan, een jasje, een mutsje, harige hondjes met strikjes en speelpakjes. In een van de supermarkten zien we zelfs een koelvitrine met hondengebakjes. Dit lijkt me het tegenovergestelde van dierenliefde. Maar ja, je moet toch iets te vertroetelen hebben wanneer je een half jaar je kinderen en kleinkinderen niet ziet.

Ter verhoging van de feestvreugde hangen luifel en omringende bomen vol met lichtslangen en kerstlampjes. Die ze zelf dus niet zien, want ze hebben hun satellietschotel gericht en zitten binnen voor de grote platte buis.

Gelukkig lijken de State Park Campings meer op onze kampeerterrinen in Nederland. Tenten en vouwwagens, kleine caravans en de bekende VW-busjes. Ook een gemêleerd publiek; gezinnen met kinderen- het is Spring-break, voorjaarsvakantie - vriendenstellen, veel visliefhebbers en soms complete families.

Meestal is er direct contact en krijgen we reistips en adressen. Een buurman geeft ons aanmaakhout omdat ons kampvuur niet aanslaat. De aanmaakhoutjes blijken "lighter wood" te zijn. De spaanders bevatten terpentijn en houden de vlam er in. Het is van een speciale soort den. Net als bij rubberbomen, wordt de terpentijn afgetapt door bast weg te kappen en inkervingen te maken.

De parkrangers zijn altijd behulpzaam en vriendelijk. Ze waken over het wel en wee van hun gasten en de vrijwilligers komen regelmatig langs om te vragen of alles naar wens is.

Een aantal keren staat bij de ingang van het State Park "Campground full". We rijden altijd door, want "niet geschoten is altijd mis" zei mijn vader al. En wanneer we ons melden, krijgen we te horen: "You are lucky! We just had a cancellation."

Behalve die ene keer dat het kampeerterrin écht vol is. De vrijwilliger van dienst

begint samenzweerderig met ons te converseren en weet zeker dat we "relatives" van hem zijn en hem helemaal vanuit Europa komen bezoeken. Hij registreert ons niet, we mogen niet betalen en na een oproep worden we onder begeleiding van een golfkarretje naar de compound gebracht. Dit is een apart stuk van de camping waar alleen vrijwilligers met hun RV staan.

De registratie van onze gegevens is vaak lastig. De zipcode past niet in het hokje en ook het telefoonnummer is te lang. De ene parkwachter gaat daar soepel mee om, een volgende is van de regeltjes en wil alle papieren zien. *The Netherlands* zit niet in het software pakket en de dame van dienst vindt *Micronesië* ook wel bij ons passen. Daar kunnen we ons helemaal in vinden.

Dixie County laat haar gemeentecampings, twee kleine terreintjes in vogelreservaten langs de kust, onderhouden door gevangenen. 's Morgens een mannenploeg die blad harkt en de vuilnisbakken leegt, 's middags vrouwen die de toiletten schoonmaken. De mannen

worden begeleid door twee grote bewakers, behangen met handboeien, traangas en een revolver. De vrouwen door een stevige dame, die zoveel vertrouwen in haar ploegje heeft dat ze ons gezelschap komt houden. Ze vindt het prachtig en dankbaar werk en weet zeker dat de gedetineerden er beter van zullen worden. We hopen het voor Amerika, het land met de meeste en volste gevangenis ter wereld.

State Parks zijn beschermde natuurgebieden. Grote delen langs de westkust van Florida zijn park of reservaat. Het gaat om zoet- en zoutwatermoerassen, grote bossen en binnenmeren.

Langs de wegen staan overal zogenaamde birdingtrails aangegeven. In een speciale gids kun je ze opzoeken en lezen welke soorten je kunt aantreffen. Vogelaars kunnen hun hart ophalen. Zeker in deze tijd van het jaar tijdens de trek. Je raakt snel besmet. Ik ben al heel wat uurtjes met de camera op jacht geweest. Sommige gedragen zich als popidolen en gaan er speciaal voor zitten. Andere vliegen weg of duiken in het struikgewas. Soms prachtige zangers, maar ook rotte keeltjes, zoals van de common crackle. Een van de campings waar we stonden zit er vol mee. We hebben het gevoel dat we midden in een grote speeltuin staan met roestige schommels.

Nu zien we vijf visarendnesten binnen vijfhonderd meter van onze stek. De ouders vliegen op gezette tijden over met een grote vis in de klauwen. Onze buurman is jaloers. "That guy catches bigger ones than I do!" De afgelopen dagen ook gespot: pileated woodpecker, de grootste specht, uilensoorten, alle soorten reigers, northern cardinal, prachtig rood en onmiskenbaar, de great crested flycatcher en de blauwe kruisbek.

Twee kraanvogels laten zich al van verre horen en scharrelen even later rond de auto aan de Hillsborough River. Totaal niet schuw en dat heeft een reden. Het zijn geen trekkers, maar nestelen al enkele jaren in de buurt. Het is een ouder met jong. De partner is vorige week door een auto geschept. Net als zwanen, hebben kraanvogels een levenslang maatje. Het achtergebleven mannetje of vrouwtje is duidelijk van slag.

Op een boardwalk in een wetland met moerascypressen onder vinden we dat we niet alleen omhoog moeten kijken, maar ook het pad vóór ons in de gaten moeten houden. Plotseling staan we oog in oog met een gifslang, de coppermouth. Die schrikt net zo hard als wij en vlucht met een paar wilde kronkels van de planken het water in.

Manatees, zeekoeien, brachten vroeger de zeelieden het hoofd op hol. Zo ontstonden de verhalen over zeemeerminnen. Nu we ze in het echt zien, bedenken we dat je eerst een fles whiskey

moet drinken en dan nóg over een flinke dosis fantasie moet beschikken om deze gedrochten in sierlijke zwemsters te doen veranderen.

In Ochlokonee SP zien we de zeldzame witte eekhoorn. Het is geen albino, maar een beestje dat eind zestiende eeuw door verbannen Spaanse zigeuners naar de nieuwe wereld werd meegenomen.

Wasberen, herten en gordeldieren behoren tot de vaste inventaris.

Tot zover "Dieren in het nieuws."

Op onze autoloze dag tijdens de reparatie van de auto, hebben we alle tijd om in de shoppingmalls rond de garage, de Amerikaan in zijn territorium te observeren. Daar heb je geen verrekijker voor nodig. Bij Starbucks hippe slanke zakenjongens en -meisjes, binnen handbereik de nieuwste speeltjes van Apple. In het Family-restaurant krijg je waar voor je geld en dat weet de gemiddeld wat zwaardere Amerikaan als geen ander. 750 Kilogram, verdeeld over vijf personen aan één tafel is geen uitzondering. Allemaal, ook de vrouwen, een grote pet, die tijdens het eten niet af gaat. Eén hand en arm onder tafel en met de andere wat mixen en naar binnen werken. Wegspoelen met literbekers Cola of Ictea.

Iets verderop een naaikransje op leeftijd dat gezellig aan het haken is, waarschijnlijk hun wekelijkse bijdrage aan een goed doel. Na afloop koffie en gebak.

Veel mensen verlaten het restaurant met een volle beker koffie of fris die in de bekerhouder naast de stoel in de auto gaat.

Langs de weg staan zwaaiende reclameborden. Voor een paar dollar per uur proberen zij, volwassen mannen of vrouwen, verkleed als McDonald of het Vrijheidsbeeld, de automobilisten naar het parkeerterrein te lokken. Een oude haveloze man vraagt of hij van ons \$1,48 kan lenen. Op de vraag "Waarvoor?" antwoordt hij dat hij gek is op aardbeienijsjes en die kosten \$1,48 bij de Walmart. Zie je het gebeuren bij AH in Ootmarsum?

Daar staan ook geen 70-plussers je boodschappen in te pakken. Hier is dat voor veel mensen bittere noodzaak.

Behalve eettentent veel outlezzaken van bekende merken, meditatie- en fitnesscentra, op elke hoek een of meer benzinstations, en overall advocatenkantoren. In de oudere malls zie je veel leegstand en verwaarlozing.

Bij de tankstops in de kleine dorpjes veel sjofel geklede mannen en vrouwen, die nog nooit een tandarts hebben gezien. Misschien brengt *Obamacare* daar wat verbetering in. De gesprekken over deze maatregel op de radio klinken nu wat genuanceerder dan een half jaar geleden. Misschien komt dat wel omdat we niet meer naar het ultra conservatieve FOX luisteren.

Fastfood en auto's zijn voor de Amerikanen hun eerste en belangrijkste levensbehoeften. Op het platteland het liefst een met grote wielen en een motor die bij het starten klinkt als een straaljager.

Ook heel belangrijk, de tattoo, bij jong en oud en soms van top tot teen. Soms hele lappen tekst die beginnen met "In memory of..." En dan volgen de namen van opa, oma, een vriend of vriendin.

Gesneuvelde soldaten worden overal herdacht; met grote stickers op de auto of RV, in de tuin voor het huis en op het kerkhof met rond het graf talloze Amerikaanse vlaggetjes.

Op het parkeerterrein van het Airforce Museum bij Pensacola ontmoeten we Bill. Hij werkte bij de Luchtmacht, hing bommen onder de B-52 en was boordschutter en Flight Engineer op een Amerikaans vliegend fort. In '72 had hij zijn eerste missie in de Vietnamoorlog. Als boordschutter langs de, voor de Vietcongstrijders belangrijke verbindingsweg door Laos en Cambodja naar Zuid-Vietnam. Daarna volgden Afghanistan, Desert Storm in Irak en Bosnië. Nu is hij wekelijks met een stel kameraden zijn oude toestel aan het poetsen op het terrein van het museum. Allemaal mannen met een stevig oorlogsverleden na al die acties 'Far away from home'.

Ons gesprek wordt af en toe onderbroken door het gebulder van de straalmotoren van de JSF's die hier worden getest. De herrie is oorverdovend. Niet aanschaffen dus. Bij het testen komen bovendien steeds meer problemen aan het licht.

We hebben de bibliotheek ontdekt als goede voorziening om onze email te controleren. Ze staan vaak in de buurt van scholen en zijn in dezelfde toegankelijke stijl gebouwd; lichtgele muren, zachtgroene daken en veel glas. Binnen een helpdesk, een koffiehoeke, computereilanden, een podium voor voorstellingen en natuurlijk heel veel muziek, films en natuurlijk boeken, ook digitaal te leen.

Computergebruik is gratis, voor de prints betaal je een kleine bijdrage. Online banktransacties zijn hier een stuk veiliger dan ergens langs de weg bij een pomp of fastfoodketen.

Voor het eerst tijdens onze reis staan we vier dagen achtereen op dezelfde camping, op de uiterste westpunt van Santa Rosa Island. Links de Gulf, rechts Pensacola Bay en voor ons niet de Blue maar de Big Lagoon, wel net zo blauw. We vullen de dagen met lange strandwandelingen en schelpen zoeken, vogels spotten in de duinen en het schrijven van dit verslag.

Tot slot kunnen we melden dat we besloten hebben de auto op tien juni af te leveren in de haven van Halifax en zo definitief een punt zetten achter onze rondreis door Noord-Amerika.

Op dezelfde datum vliegen we terug en gaan hopelijk van een mooie zomer in Nederland genieten!

